

СПОГАДИ З КНИГИ ТРЕТЬОЇ ПАМ'ЯТЬ ВАВИЛОНА

Після трьох років нидіння Офелія натрапляє на Торнів слід на Вавилоні, космополітичному ковчезидиві сучасності. Вона дістається туди завдяки Гаелі, Ренару й Арчибальду, які вже протягом місяців розшукують Терайдугу за допомогою Роз Вітрів.

Опинившись на ковчегу близнюків Поллукса і Єлени, Офелія під вигаданим іменем вступає до академії Хорошої Родини, щоб вести розслідування про справжню особистість Бога. Вона стикається з усемогутніми лордами ЛЮКС і законом мовчання, що, на диво, панує в цьому осередку інформації. За її пошуками слідують дивні смерті: люди застигають із виразом абсолютного жаху...

Завзяте навчання Офелії нарешті дає їй змогу знайти Торна в серці вавилонського Меморія, величезної бібліотеки, яка називається «пам'яттю світу», куди Торн утік, щоб спробувати знайти слід Бога. Та всупереч усім очікуванням особистість Бога ховається в дитячих книгах Евлалії Бовг, письменниці за фахом, спотворення імені якої поступово привело її до статусу Бога.

Але, якщо Бог — це Евлалія, то хто такий Інший, альтер его, яке Офелія помічає в дзеркалі і яке влаштує остаточний обвал ковчегів? І що це за луни, які Лазар, один із Божих поплічників, вважає «ключем до всього»?

ДІЙОВІ ОСОБИ

ОФЕЛІЯ

Офелія народилася на ковчегу Аніма й, відмовившись від двох пропозицій заміжжя, була змушена побратися з Торном із Полюса. Варіація сімейної потуги дає їй змогу *читати* минуле предметів і пересуватися, проходячи крізь дзеркала. Нещасний випадок із дзеркалом у дитинстві залишив їй аномальну незграбність, тихенький голос і беззаперечну схильність до створення негараздів. Вона низького зросту й приховує сором'язливість за окулярами з квадратними скельцями, колір яких віддзеркалює її настрій; а також за старим, оживленим анімізмом трикольоровим шаликом, із яким вона ніколи не розлучається. Родина бідкається через її суворі сукні, які вийшли з моди, і *читальні* рукавички, що, хай які цінні, розпускаються через те, що їх згризає нервовість власниці. Однак, щоб стати непомітною на вавилонському ковчегу, вона пожартує густим темним волоссям на користь короткої, але геть неслухняної зачіски, а також сховає пальто й шалик, щоб уратися в темно-блакитну форму групи передвісників.

За непомітністю Офелії ховаються цілеспрямованість і стійкість до будь-яких випробувань: спершу розгубившись через жорстокість Полюса, вона зрештою все одно керується глибоким відчуттям справедливості й правди і відмовляється прогинатися під чужу волю, коли та суперечить її власній. Уперта й вольова, Офелія провела понад два роки в пошуках найменшого

слідую Торна, її зниклого чоловіка, і змінила ковчеги, щоб нарешті мати змогу освідчитися йому й знайти в ньому найкращого союзника. Вона виявляється надзвичайно хороброю і винахідливою в пошуку особистості «Бога» й природи катаклізму, який розбив старий світ на декілька ковчегів.

ТОРН

Торн, інтендант Полюса, на вигляд грубий і неприємний скарбничий, високий і різкий на противагу низькій і чемній Офелії. Байстріук — нащадок клану Драконів під протекцією тітки Беренільди, від матері він також успадкував потугу Хронікерів, розжалуваного клану, наділеного винятковою пам'яттю. Силует Торна повторює його характер: замкнутий і холодний, як крига, що вкриває рідний Торну ковчег. Абсолютний мізантроп, він поважає тільки цифри й не терпить безладу. Кожну дію вимірює стрілка його кишенькового годинника, з яким Торн не розлучається, а вага складного дитинства, здається, тягне його усмішку долу. Однак чоловік по троху відкриває в собі справжню ненависть до насильства, палке бажання захистити тих, хто йому дорогий, і непохитне почуття обов'язку. Одержимий жагою реабілітувати родину, він розраховував на *читання* Офелії в розкритті таємниць Книги Фарука, полярного Духа родини. Втім, на жаль, усе вийшло з-під контролю: жахлива змова, у яку Торн втягнув наречену, тітку й близьких, не один раз мало не спричинила їхньої загибелі.

Поставивши собі за мету більше не залучати Офелії ні до чого проти її волі, Торн вирішує зникнути, щоб розкрити особистість «Бога» й тієї невблаганної сили, яка, здається, таємно керує життями на ковчехах. Однак тільки коли він об'єднується з Офелією, кожен із

них показує себе з найкращого боку, так ніби недоліки кожного й недовіра між ними зникли. Торнове тіло, посічене шрамами й відтепер скалічене, на противагу блискучому духу, свідчить про бажання робити все найкраще для близьких, а світ, у якому він живе, справедливим.

АРЧИБАЛЬД

Член клану Павутини, наділеного варіацією полярної родинної потуги, пов'язаної з телепатією, Арчибальд — посланець Полюса, от тільки ніхто не знає, у чому конкретно полягають його обов'язки, адже від посланця очікується певне... дипломатичне чуття. Водночас Арчибальд присвячує себе тому, щоб зробити все навпаки. Неорганізований і фамільярний жінколюб, він, проте, має звичку ніколи не брехати, але при цьому не завжди піклується про почуття співрозмовника. Тому не дивно, що Арчибальда водночас надзвичайно поважають, але й зневажають за витівки. Можливо, йому охоче пробачають таку поведінку через ангельську вроду. До того ж його становище при дворі й родина, що навіює побоювання й обожнювання, дарують престиж, який він старанно знеславлює. А проте, Арчибальдова зневага насправді приховує гострий розум і глибокий смуток. За безтурботною зовнішністю посланця ховається неабиякий політичний стратег, а також він має хист переконувати, що служить тільки власним інтересам, однак більшість його дій дає змогу Офелії, Беренільді й навіть Торну вижити серед ворогів. Після того як його викрали з оселі в Місяцесяйві, що мало репутацію найбезпечнішого місця Небограда, Павутина розірвала з ним зв'язок. Відтепер Арчибальд, відрізаний від усього, що було йому знайоме, вільний

птах, здатний знаходити переходи між Розами Вітрів — дверима, які дають змогу подорожувати з одного кінця світу на інший...

РОЗЕЛІНА

Тітка Розеліна ні в кого нічого не просила, коли її відправили на Полюс як компаньйонку Офелії. Буркотлива й сувора, немов погано змазана дверна петля, вона вирізняється непохитним прагматизмом.

Однаке під суворим шиньйоном насправді ховається дикий захисний інстинкт і непорушна мораль, що знаходить свій вияв навіть у ворожому середовищі. Варіація потуги обдарувала її дуже особливим хистом до паперу, тож нерідко можна побачити, як тітка Розеліна задовольняє нудьгу чи гамує хвилювання, лагодячи книги чи зашиваючи все, що трапляється їй під руку. Вона ненавидить крижаний холод Полюса, але по-справжньому любить хрещеницю Офелію і захоплюється Беренільдою, із якою її пов'язала потужна й щира дружба. Коли жінці доводиться повернутися на Аніму, вона починає жахливо сумувати за Полюсом і Беренільдою, хоч їй легше проковтнути свої дорогоцінні папери, ніж зізнатися в цьому. Отже, щойно з'являється можливість, тітка Розеліна без жодних вагань кидається в першу-ліпшу Розу Вітрів, щоб возз'єднатися з названою родиною й підтримати її в скрутну годину.

БЕРЕНІЛЬДА І ВІКТОРІЯ

Вродлива й невблаганна — ось що передусім спадає на думку, щоб описати Беренільду, єдину з клану Драконів, хто вижив, і тітку Торна. Вродою Фарукової